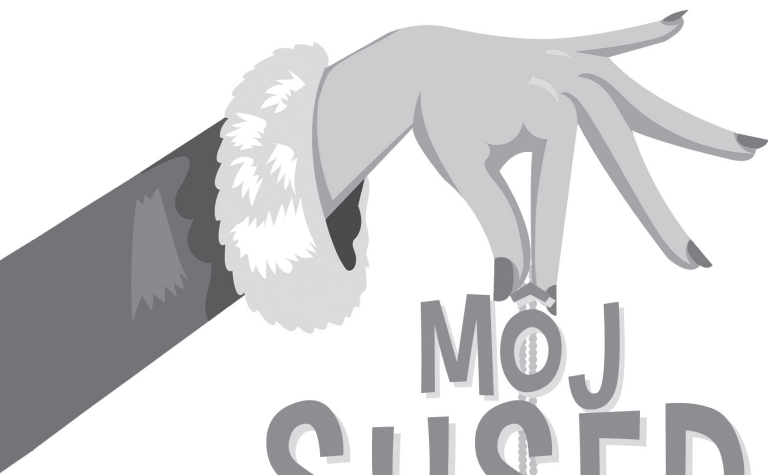

A hand with red nail polish, wearing a white Santa hat with a red trim, is shown holding a red heart-shaped ornament with a gold chain. The hand is positioned at the top of a white, feathery Christmas tree branch. The background is a vibrant green with white stars and a red and white striped candy cane on the right side. The title text is overlaid on the tree and background.

MŮJ
SUSED-
ZLŮDEJ
VIANOČ

OD AUTORKY BESTSELLEROV PODĽA USA TODAY

MEGHAN
QUINN

MOJ
SUSED-
ZL DEJ
VIANOČ

Meghan Quinn

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Meghan Quinn: HOW MY NEIGHBOR STOLE
CHRISTMAS preložila Terézia Hurajová.

Translation © 2024 by Terézia Hurajová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Silvia Palušková a Lubica Hroncová
Verše prebásnila: Zuzana Šmatláková

Copyright © 2024. How My Neighbor Stole Christmas by Meghan Quinn. Pub-
lished by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover design by Letitia Hasser, RBA designs
Cover illustrations by Letitia Hasser, RBA designs & Gerard Soratio

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-36-9
EAN 9788069010369

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu
predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo
nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok.
Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo
hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď
výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek podoba so
skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto
náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani
tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných
citátov použitých pri recenzii knihy.

PROLÓG

Vianoce sú v tomto meste, prisámvačku, celý rok,
ale Cole Black, mrzút jeden, ndrží so zvykmi krok.

Počas sviatkov uzavrie sa, niet pre neho Vianoc,
ľudia môžu iba hádať, čo mu sadlo na nos.

Je to v tom, že nemá ženu? Že nevyhral súťaž?
Takto vraví naša Martha, takto Mae húta.

Pravdou je, že chudák chlapec o rodičov prišiel
a odvtedy oslavovať nedáva mu zmysel.

Nahnevane hľadá z okna, zamračený v tvári,
niet toho, čo dokázal by rozohnať tie chmáry.

Nebavia ho gule, svetlá, jeho srdce neplesá...
Čo by mu tak dalo nádej? Ach, pomôžte, nebesá!

Ani koláč, medovníček či vaječný likér –
nedočkáš sa v jeho očiach tých zázračných iskier.

A už znova december je a niečo sa chystá,
v Kringletowne tradícia veľká dozaista!

Keď napadne prvý sniežik a zasype celý kraj,
biela farba svetu vládne a vtedy je v meste naj.

A to nie je všetko, kdeže! Mesto nezaháľa.
Každý rok si zvolí svoju kráľovnú či kráľa!

Ako? Súťaž treba vyhrať – a súperov zdolať,
ak sa ti to nepodarí, nuž – tak to je smola...

Coleovi je to vždy jedno, stále stojí v úzadí –
avšak jedna drobná zmena na súťaž ho navnadí.

Drobná zmena má aj meno, objaví sa v meste,
je to Storee, dávna známa, a stojí mu v ceste.

Srdce začne bubnovať mu jak vianočné zvony,
keď sa nad ňou po desiatich rokoch náhle skloní.

Čo sa mu to v hlave deje? Čo to cíti v duši?
Veď sa na ňu predsa hnevá – a to neporuší!

Naposledy, keď tu bola, predviedla sa veru!
Celé mesto urazila, to bol koniec mieru.

„Načo prišla?“ Cole sa pýta a už chystá plány,
„tentoraz už naša Storee mesto nepohaní!“

1. KAPITOLA

STOREE

„NEPOZNÁM NIČ LEPŠIE, ako keď človeku hneď po príchode do cieľa takmer odmrznú bradavky.“ Ruky v rukavičiach si strčím do vreciek bundy a hľadím pritom na vrcholky čerstvo zasnežených hôr.

Moja sestra Taran sa na mňa obzrie a teatrálnne zagúľa očami. „Sú dva stupne nad nulou, čo je celkom v pohode vzhľadom na to, že sa nachádzame v nadmorskej výške tritisíc metrov a je december.“

„Celkom v pohode? Panenka skákavá, toto nie je v pohode, je tu zima ako v psinci. Asi by som teda mala byť vďačná za globálne otepľovanie, pretože inak by som už mala z prs snehové gule.“

Taran zastane s dvomi cestovnými taškami v rukách. „O globálnom otepľovaní sa nežartuje.“ S týmito slovami zamieri k odhrnutému chodníku tety Cindy, ktorý vedie k jej viktoriánskemu domu.

Ak by vám to náhodou nedošlo z tónu, akým sa so mnou Taran baví, z nás dvoch je ona tá upätejšia. Ako staršia sestra má pocit, že musí pôsobiť škrobene, odmerane a trochu prísne. Stále niečo rieši, vždy si nájde dôvod sťažovať sa a v rodine Taylorovcov nikdy nič nedopadne podľa jej predstáv.

Preto sa musíme na začiatku decembra terigať do Kringletownu v štáte Colorado na ktovie ako dlho a ťahať so sebou päť rôznych druhov batožiny.

Nie, nejde o naše rodné mesto.

Nie, toto miesto by som rozhodne nenavštívila dobrovoľne, keďže moje telo obľubuje skôr kalifornskú klímu.

A nie, nie som dvakrát nadšená z toho, že ma čakajú Vianoce v spoločnosti mojej nevrelej, slušne vychovanej sestry, ktorá má potrebu neustále ma poučovať.

Mám ju rada, ale ak niekto vie poukázať na zábavu, tak je to ona.

Na moju smolu, naša teta Cindy nedávno spadla a zranila sa – čo nie je na osemdesiatničku nič neobvyklé. Teta bola v celom mestečku známa svojou čulou a veselou povahou. No jedného dňa, keď vyberala z rúry plech medovníkov, podľa vlastných slov zacítila pichnutie v bedre, krč v ľavej polovici zadku, zrazu stratila rovnováhu a zviezla sa na zem. A keďže je krehká ako pierko, nemala čím stlmiť náraz a... zlomila si bedrový kĺb.

Asi si viete predstaviť, čo nasledovalo. Zlomené bedro sa u starého človeka rovná rozsudku smrti – aspoň to tvrdila teta Cindy.

Takže sa, samozrejme, rozpútalo peklo.

Všetci členovia rodiny posielali do spoločných správ emotikony sirén.

Zvolalo sa mimoriadne rodinné stretnutie.

Skôr než som sa nazdala, ocitla som sa pred monitorom počítača a zízala na zarastené nosné dierky svojho otca, ktorý sa pokúšal prísť na to, ako funguje ten Zoom „či ako sa to volá“.

Mama, odetá v šatke zdobenej farebnými vtákmi, nariekala na balkóne dovolenkového bungalovu v Cancúne.

Otec, ktorý mal na hlave slamený klobúk a na nose zvyšok opaľovacieho krému, sa ju pokúšal upokojiť.

Taran si ako správna zdravotná sestra rýchlo čmárala poznámky do notesa.

Ja som sedela rozvalená v kresle bez podprsenky, vyjedala som pritom hrozienu v čokoláde, ktoré som si v ten deň kúpila v supermarkete, a sledovala, ako sa situácia vyvinie.

„Musíme niečo urobiť. Niekto sa o ňu musí postarať,“ kričala mama kvôli svojej jedinej žijúcej príbuznej.

Spomínala som, že pre mňa a moju sestru je to prateta Cindy? Je však zdlhávavé ju tak nazývať, a tak je to proste teta Cindy.

Pre moju mamu znamená neskutočne veľa.

Je hlavou veľmi malej rodiny, a napriek tomu, že moja mama túto ženu, ktorá v jej živote zohrávala úlohu starostlivého rodiča, nesmierne zbožňuje, Horbachovci a Lindonovci sú už na ceste za našimi do Mexika, a tak si mama nemôže dovoliť len tak odísť. Znamenalo by to totiž, že zmeškajú turnaj v kartách, ktorý sa onedlho začína – s otcom poctivo trénovali a tento rok určite vyhrajú.

Takže... som prišla na rad ja.

Pretože aj keď na diaľku strihám filmy pre Lovemark Channel, momentálne nemám na práci nič lepšie než sa starať o starú pani so zlomeným bedrovým kĺbom.

Medzi nami dievčatami, momentálne čas mám, lebo nič nestrihám – dala som si prestávku a sústreďujem sa skôr na sledovanie vianočných romantických filmov na kanáli, pre ktorý pracujem –, to však nemusia vedieť.

Padlo rozhodnutie, že ja, Storee Taylorová, sa mám starať o tetu Cindy.

Úprimne, nemám šajnu, ako sa starať o starú ženu s nefunkčným bedrovým kĺbom – takže to zo strany mojej rodiny nebol najmúdrejší ťah.

„Budeš tu len tak stáť alebo mi pomôžeš s taškami?“ spýta sa Taran a vytrhne ma z myšlienok.

„Musím si zvyknúť na ten riedky vzduch,“ odpoviem a priložím si ruku k hrudi. „Uf, ťažko sa mi dýcha. Vieš ty čo? Možno mám výškovú chorobu, asi by som tu nemala zostať. Možno by sme tetu Cindy mali letecky prepraviť do Kalifornie.“

Taran schmatne vankúš, bez ktorého neviem existovať, a pritlačí mi ho k hrudi. „Prežiješ to.“ Potom vezme tašku s dobrotami, ktoré som ju donútila kúpiť, skôr než sme vyrazili, a vykročí k domu.

Dobré spôsoby nikdy neboli jej silnou stránkou.

Hundrajúc si popod nos – z ktorého, mimochodom, vychádza ozajstná para – vyjdem na verandu starého viktoriánskeho domu, ktorý sme navštevovali každé Vianoce, až kým si mama s otcom neprenajali bungalov v Cancúne. Mimochodom, pomenovali ho Bosom. Je to zastaralý výraz pre ženské poprsie a ten názov sa zdá mame a jej najlepšej kamarátke, ktorá bungalov spoluvlastní, mimoriadne zábavný. Ach, tí rodičia.

Ako sa blížim k dverám, ucítim vôňu horúcich medovníkov a čerstvo natrhávaných borovicových vetvičiek – táto vôňa sa mi spája s jednou jedinou osobou, s tetou Cindy.

Nerada to priznávam, ale hoci by som bola radšej zababušená v pohodlí svojej detskej deky s obrázkom Barbie a zhovárala sa s fikusom Alexandrom o sviatočnom programe na kanáli Lovemark, to, že som tu, tá vôňa, scenéria, sneh – vo mne vyvoláva nenápadný, nepatrný, voľným okom sotva pozorovateľný pocit tepla a pokoja.

A myslím to vážne, pretože s týmto mestom sme si už čo-to zažili.

Otrasné veci.

Trápne.

Také, pre ktoré som sa sem odmietala desať rokov vrátiť čo i len na sekundu.

To však nemení nič na tom, že dom tety Cindy bol počas sviatkov mojím bezpečným útočiskom.

Práve sa chystám prekročiť prah, keď sa predo mnou zjaví Taran, aby dokončila, čo začala. Toto dievča je stroj a nezastaví sa, kým nie je všetko tak, ako má byť.

„Ak tu mieniš stáť ako prikovaná a zízať s ústami dokorán, tak aspoň uhni.“ Narazí do mňa plec om a zamieri k autu.

Ježiši!

„Nemala som ich dokorán,“ zamumlem a vojdem do vstupnej haly starého, vŕzgajúceho domu, v ktorom teta Cindy žije dlhšie, než som ja na svete.

Toto miesto je stelesnením Vianoc. Schodisko zdobené girlandami z borovice a svetelné reťaze visiace na oknách. Precízne naaranžované hodvábne stuhy dopĺňajúce ihličím zdobené rámy dverí. Imelo visiace v obývačke a starostlivo ozdobený vianočný stromček s navzájom ladiacimi vianočnými guľami, žiarovkami, stučkami a zlatým anjelom navrchu. Ručne šité zeleno-červené prešívané deky visiace na stenách ako tapisérie, krištáľové poháre na stopkách plné mentoliek, ktoré sa vám rozpustia na jazyku, hneď ako si ich vložíte do úst. A dokonale zabalené darčeky pod stromčekom, zdobené stuhami a menovkami. Pomaly vo mne začnú ožívať spomienky na detstvo, keď som vďaka Vianociam verila na zázraky, kúzla a vychutnávala si hrejivý pocit zo sviatkov.

No ako stojím v hale a márne hľadám rohož, do ktorej by som si mohla utrieť topánky, všimnem si holé zábradlie, prázdne rámy dverí, dokonca chýbajú aj poháre – a mentolky.

Čo to má, dopekla, znamenať?

„Teraz vážne, Storee, mohla by si byť aspoň trochu užitočná?“ poznamená Taran, keď ukladá na zem ďalšiu tašku s jedlom.

„Kde... kde je výzdoba?“ spýtam sa.

„Čože?“ pýta sa Taran a chrbtom ruky si utiera čelo.

Hádam sa nespotila. Žije síce v Denveri, ale tunajšie teploty sú priam arktické.

Ukážem na prázdny priestor. „Nie sú tu žiadne vianočné ozdoby.“

Taran sa obzrie za seba. „Správne.“

„A... prečo?“

„Nuž, neviem,“ povie Taran sarkastickým tónom. „Možno preto, lebo si teta Cindy zlomila bedrový kĺb a posledné, na čo má energiu, je zdobíť dom, aby si si ty mohla vychutnávať vianočnú atmosféru.“ *Tak prepáňte, pani Protivná.*

Znovu sa vyrúti von k napratanému autu a bohvie, čo odtiaľ vyloží tentoraz.

„Stačilo povedať, že nemala čas,“ zakričím na ňu.

Sestrička má zjavne nervy v kýbli.

Strčím si vankúš pod pazuchu, vyzujem si topánky a zamierim do obývačky, ktorá bez výzdoby pôsobí nanajvýš zvláštne.

Takúto som ju nikdy nevidela. Na mieste, kde za normálnych okolností stojí vianočný stromček, je ružové kreslo, ktoré je na svoj vek vo výbornom stave. Betlehem, ktorý teta Cindy každoročne vystavuje nad krbom, tam tentoraz chýba. Nikde nevidím visieť vianočné pančuchy, naukladané polená dreva ani girlandu z brusníc, ktorá zvykne visieť pozdĺž jej tmavozelených závesov.

Miestnosť pôsobí... obyčajne.

Úprimne povedané, desí ma to.

Viem, žartovala som, že zlomený bedrový kĺb sa rovná rozsudku smrti, no ako stojím v tej prázdnej izbe, mám pocit, že som sa ocitla v márnici a nie v dome, z ktorého obvykle srší vianočná nálada.

A navyše som z toho trochu zmätená, pretože som si myslela, že vianočnú výzdobu necháva v dome celoročne. Možno som naivná, ale toto je Kringletown – pre miest-

ných skrátene Kringle –, najvianočnejšie mestečko v krajine. Z reproduktorov umiestnených na hlavných uliciach hrajú celý rok koledy. Ozdoby na pouličných lampách sa každý mesiac obmieňajú, nikdy však nechýbajú červené, zelené a zlaté odtiene odkazujúce na najkrajšie sviatky v roku. Blikajúce svetielka sa nezvesujú, návštevníkom sa za každých okolností núka horúce kakao a po ulici neprejdete bez toho, aby vám niekto nepripomenul, že Santa Claus vás vidí.

Takže prepáčte, ale predpokladala som, že vianočná výzdoba je celoročnou súčasťou každého domu v meste.

Asi som sa mýlila.

Vchodové dvere sa zatvoria a za nimi stojí Taran s rukami v bok.

Otočím sa k nej. „Prečo je tu také ticho? Kde je teta Cindy?“

„S Marthou a Mae.“

„Je u dvojčiat Bawhovierových?“ spýtam sa. Ich dom je centrom klebiet v Kringletowne. Ak chcete o meste čokoľvek vedieť – a tým naozaj myslím čokoľvek –, spýtajte sa Marthy a Mae Bawhovierových.

Robia si dokonca poznámky, sama som ich videla. Ich police ukrývajú celé hromady kožou viazaných kníh, ktoré sú plné miestnych klebiet. Jedného dňa, keď sa sestry pominú, sa knihy presunú do miestnej knižnice a odhalia tak nespočetné tajomstvá tých, ktorí celý život strávili tým, že oslavovali Vianoce.

„Áno, starajú sa o tetu Cindy. Nedávala si na mimoriadnom rodinnom stretnutí pozor?“ pýta sa Taran.

„Po tom, ako ste zo mňa spravili opatrovatelku, som stratila vedomie.“

„Nepreháňaj.“

„Hovorí tá, čo sa vracia do pohodlia svojho domova, zatiaľ čo ja budem musieť špongiou umývať starú ženu, ktorú som

za celý život nevidela oblečenú v ničom inom než v roláku a nohaviciach,“ odpoviem.

„Mala by to byť pre teba česť.“

Obočie mi vystrelí nahor, nakloním sa k nej a pošepkám: „Vidieť tetu Cindy nahú je česť? Pomiatla si sa?“

Taran zatne sánku. „Česť starať sa o príbuznú, vďaka ktorej máme mnoho krásnych spomienok na detstvo. Toto je kolobeh života, Storee. Starajú sa o nás, kým sme malé, a keď zostarnú a ochabnú, je rad na nás, aby sme im to splatili.“

Bože, je to otravné, ale má pravdu.

„Lenže to neznamená, že má byť pre mňa česť vidieť ju nahú,“ poviem a nadvihnem bradu.

Taran pokrúti hlavou a začne pred sebou tlačiť obrovský čierny kufor. Nie je môj.

„Ten je čí?“ spýtam sa, ukazujúc naň.

„Môj.“

Prebudí sa vo mne nádej.

„Počkať, ty tu zostávaš?“

„Asi nemám veľmi na výber,“ povie. „Čakala som, ako sa to vyvinie, ale po niekoľkých minútach strávených s tebou viem s istotou povedať, že sa o tetu Cindy sama postarať nedokážeš.“

Nadšene začnem tlieškať rukami. „Super, takže môžem odísť?“ Palcom ukážem na dvere za sebou. „Je trochu zvláštne, že si ma sem priviedla len preto, aby si mi oznámila, že sa o všetko postaráš sama, ale viem, že si z času na čas hovieš v teatrálnosti.“

„Nikam nejdeš, sme v tom spolu,“ odsekne mi a začne vliecť svoj obrovský kufor po schodoch.

„Mohla by si to zopakovať?“ Presuniem sa k schodisku a sledujem ju, ako vláči kufor, skoro taký veľký ako ona, po drevených schodoch.

Keď vyjde na samý vrch, otočí sa ku mne. „Neviem, či mi v nemocnici schvália voľno, možno pôjdem na deň alebo dva do Denveru. Vtedy budeš musieť dohliadnuť na tetu Cindy, ale odmietam ťa tu s ňou nechať samu, keďže si sa nikdy o nikoho nestarala.“

„No dovoľ!“ Naštvané dupnem nohou. „Zabúdaš, že Alexandra som vychovala celkom sama? Kvitne jedna radosť. A keďže Harriot, môj sused, sa oňho stará, kým som preč, tak bude kvitnúť aj naďalej.“

„Porovnávať tetu Cindy s fikusom nie je namieste, Storee.“

„Veď si mu tento rok priniesla narodeninový darček!“

„Keď som ťa mala prísť pozrieť, poprosila si ma, aby som ti kúpila nejaké hnojivo. Rozhodne by som to nenazvala narodeninovým darom.“

„Mal narodeniny a ty si mu ho kúpila. Ja to vnímam takto.“ Znovu prevráti oči a začne tlačiť kufor do červenej izby.

„Počkaj, čo to robíš?“ spýtam sa a utekám po schodoch, čo mi len zmrznuté nohy stačia.

„Som produktívna... na rozdiel od teba,“ odpovie.

S vankúšom zastrčeným pod pazuchu vybehnem za ňou. „Dobre vieš, že červená izba je moja.“

Taran stojí pred dverami, a hoci je len o necelé tri centimetre vyššia než ja, vďaka jej postojú a držaniu tela pôsobí, akoby mala dva metre. Pozerá sa na mňa zhora s povýšeneckým výrazom na tvári.

„Červená izba je väčšia.“

„Som si toho vedomá, preto som v nej vždy spávala ja.“ Ukážem za seba a dodám: „Tvoja je predsa táto strašizba.“

„Nie, tentoraz nie,“ povie.

Spravím nesmelý krok vpred. „Taran, vieš, že tam nezaspím.“

„Už si veľká, to zvládneš.“

„Nezvládnem,“ namietam s panikou v hlase. „Ony... ony ožívajú.“

„Preboha, Storee, už by si fakt mala dospieť.“ Kufrom potlačí dvere na červenej izbe a ja ju rýchlo nasledujem. Do uší a líc sa mi nahrnie horúčava.

„Som dospelá a o to viac si uvedomujem, čo všetko sa s tou izbou spája. Je to hotová nočná mora, bolo by treba zavolať exorcistu, aby tam vyčistil vzduch.“

Taran si otvorí kufor, začne sa vybaľovať a plniť bielizník svojím oblečením. Červená izba vo mne vyvoláva príznačný pocit pohodlia vďaka červeným stenám, červenému kobercu, závesom a obliečkam. Každé Vianoce sme sa o ňu s Taran delili a vždy večer sme rozťahli vysúvaciu posteľ, na ktorej spávala. Pôvodne patrila strašiizba Taran a neprekážalo jej to. Mama s otcom spávali vedľa červenej izby, lenže odkedy ju teta Cindy prerobila na telocvičňu, Taran začala spať so mnou na rozkladacej posteli v červenej izbe a mama s ockom si vzali... strašidelnú izbu.

„Dobre teda, budem spať na rozťahovacej posteli,“ navrhujem.

„Nie, nebudeš,“ povie Taran. „Dlhšie Guya neuvídím a slúbila som mu, že... budeme v kontakte.“

Znechutene zvráštím nos.

Guy je Taranin frajer.

Veľa o ňom neviem, ale jedno vám poviem, nepáči sa mi, ako povedala „budeme v kontakte“ so sexuálnym podtónom.

„Fuj,“ poviem. „Prosím, len mi nepovedz, že budeš v dome tety Cindy robiť nejaké nemravnosti.“

„To, čo budem robiť v svojej izbe, je moja vec.“

„Tak to rob v strašiizbe, som si istá, že pritom oceníš spoločnosť.“

Pozrie sa na mňa a povie: „Dobre vieš, že v tejto izbe je lepšia Wi-Fi a vzhľadom na to, že nikoho nemáš a nie si dost

spoľahlivá na to, aby si sa o našu tetu postarala sama, a tak musím odložiť svoj život na druhú koľaj, zaslúžim si všetko dostupné pohodlie na to, aby som nasledujúce týždne nejako zvládla.“

„A čo moje pohodlie?“ spýtam sa, ukazujúc si pri tom na hrud. „Na tom nezáleží?“

Ukáže na vankúš, ktorý stále zvieram pod pazuchou. „Máš predsa svoj vankúš, ten ti poskytne všetko pohodlie, ktoré potrebuješ.“ S týmito slovami ma vytlačí z izby a zavrie za mnou dvere.

„Si drzá!“ zakričím na ňu a otočím sa na päte ako pokarhané decko. Zízam na dvere druhej spálne a už len pri predstave na ňu mi po tele naskakujú zimomriavky.

Možno... ale naozaj len možno, teta izbu, ktorá bola hotovým peklom na zemi, prerobila a zmenila na svätyňu pokoja s voňavými difuzérmi položenými na bielizníku z bieleho duba, so šalviiovými obliečkami prehodenými cez matrac ľahší než obláčik. S moderným budíkom stojacim na nočnom stolíku, ktorý by mi každý večer pred spaním hral príjemnú melódiu... a ráno by ma pozvoľna prebúdzaľ z hlbokého spánku.

Nezostáva mi iné, než dúfať.

Priblížim sa k dverám a modliac sa a dúfajúc v zázrak ich so zatvorenými očami otvorím.

Prosím, nech to tu prerobila.

Prosím, nech to tu prerobila.

Pootvorím oko a všetka moja nádej sa rozplynie v okamihu, keď sa mi pohľad stretne s Josefinou.

A Felicity.

A Molly.

A Addy.

A Kirsten.

A s dokonalou mrchou Samanthou.

Je ich veľa a sú vystavené v rôznych scénkach. Šesť „kráľovien“ z kolekcie bábik American Girl, ako ich volá teta Cindy, je oblečených v pôvodných šatách a strážia kvetinovú posteľ s baldachýnom. Zvyšné z nich sú strategicky rozmiestnené po izbe a ponúkajú ochutnávku dávnej opulentnosti starých dobrých a nie tak dobrých čias.

Molly stojí v rohu v svojich hodvábnych šatočkách.

Felicity „zachraňuje deň“ v bielej róbe a v ruke drží košík čerstvo natrhaných kvetov.

Addy vystupujúca ako bábkoherečka so svojou bábkovou šou.

Josefina so svojou korytnačkou a klavírom, hrajúca pre ostatné bábiky.

A Samantha... ach, Samantha so svojimi dokonalými vlasmi, jasnočervenou mašľou a dlhými mihalnicami. Tá je zo všetkých najdesivejšia. Je položená vedľa svojej bielej nadýchanej postielky a červeného kufríka, prehrabáva sa v svojom oblečení a hľadá na svet ako princezná progresívnej éry, ktorou nepochybne je. Iste, je síce „sirota“, býva však so svojou starou mamou na predmestí New Yorku. Na druhej strane taká Addy ani netušila, kedy má narodeniny, musela si dátum sama vybrať. V porovnaní s ňou bol pre Samanthu „život“ gombička.

No to som odbočila. Táto izba je hotová mučiareň.

Je ako vystrihnutá z hororu.

Je plná bábik značky American Girl, ich doplnkov, rekvizít... a všetky na mňa zízajú.

V pohľade sa im zračí túžba po tom, aby sa ich niekto dotkol.

Aby ich niekto otočil.

Aby ich ruky a nohy boli pošpinené nevinnou detskou hrou. Ibaže namiesto toho, aby plnili svoj osud ako hračky, sú odkázané nudiť sa na výstavke. Vidím, ako sa v ich očiach zra-

čí hnev. Keď ich vyrábali, čakal ich oveľa vzrušujúcejší osud, namiesto toho však skončili v dome, kde sa na ne smie len pozeráť, nie sa ich dotýkať.

Zaobchádza sa s nimi ako s nástennými svietnikmi, je dovolené obdivovať ich pre ich krásu, no nikdy sa nesmú používať. Tieto bábiky v sebe majú nepochybné nahromadenú energiu, hlbokú depresiu, a som si stopercentne istá, že v noci ožívajú.

A nesnažte sa mi nahovoriť, že prehánam, pretože neprehánam. Ako tu stojím, tak vám prisahám na svoju ľavú nozdru, že keď som mala jedenásť rokov, jedna z bábik na mňa žmurkla.

Naozaj.

Skúste hádať, ktorá to bola.

Tak ma to vydesilo, že som začala kričať ako zmyslov zbavená, a ako som utekala dole schodmi, potkla som sa o kobereček s vianočným motívom, ktorý zvyčajne leží pred dverami, udrela som sa o stenu a zlomila si zápästie.

Počas chladných vlhkých nocí ma stále pobolieva a pripomína mi tak, že sa to naozaj stalo.

Takže sa nečudujte, že sa mi nechce spať v izbe, pre ktorú som takmer prišla o zápästie.

„To oblečenie sa samo nevybalí,“ zvolá Taran cez otvorené dvere. „Ešte tu musíme všetko prichystať, Martha s Mae sem o hodinu dovezú tetu Cindy.“

Obratím sa na ňu. „Vieš ty čo? Mali by sme si zahrať kameň, papier, nožnice a tá, ktorá vyhrá, si nechá červenú izbu. Tak to bude fér.“ Zdvihnem ruku v päšť, pripravená na hru. „Na tri?“ spýtam sa s nádejou v hlase.

„Je rozkošné, ako si mimo,“ poznamená Taran, zíde po schodoch, vezme tašky s jedlom a odnesie ich do kuchyne.

Tak tomu hovorím radostná zvesť.

2. KAPITOLA

COLE

Sneh už padá, zasypáva, v kúdoloch sa víri
a do mesta vietor privial zaujímavé chýry.
Po rokoch sa vracia dievča, čo má na rováši...
„Načo je tu?“ mračí sa Cole – minulosť ho straší...

„VEDEL SI, ŽE sa chystajú prísť?“ spýtam sa najlepšieho kamaráta Maxa.

Max si prestane brúsiť sekeru a nechápavo nadvihne obočie.

„Ktože sa chystá prísť?“ opýta sa.

Sedím na starej polorozpadnutej stoličke, ktorá má čo robiť, aby ma udržala – rád riskujem –, a ruky si opriem o stehná.

„Sestry Taylorové.“

„Kto sú sestry Taylorové?“ pýta sa, zatiaľ čo si utiera sekeru a uisťuje sa, že na nej nezostala ani smietka.

Cez otvorené dvere stodoly privanie chladný vietor a znovu mi pripomenie, že už je po jeseni a nastala zima. Chlad mi nikdy neprekážal. Na silnú zimu, typickú pre horské oblasti v Colorade, som zvyknutý, preto mám na sebe len džínsy a flanelovú košeľu. Keď strávite celý život v horskom mestečku, telo si zvykne. Naučíte sa prispôbiť zmenám počasia, očakávate nepredvídateľné, no zároveň ste si istý, že aspoň raz za deň vykukne slnko.

„Vieš, koho myslím,“ poviem. „Netere Cindy Louisovej, Taran a Storee.“

„Ahá,“ spomenie si Max a následne na mňa žmurkne. „Storee Taylorová.“

„Môžeš prestať?“ poviem a pokrútim hlavou. Viem presne, akým smerom chce, aby sa náš rozhovor ubral.

„Vrátila sa sem? Pozveš ju znovu na rande?“

„Nikdy som ju nikam nepozval.“ Začínam ľutovať, že som s touto témou vôbec začal.

„Máš pravdu, nepozval, odpísala ňa skôr, než si to stihol urobiť.“

„Neodpísala ma,“ zaprotestujem. „Zmenila tému nášho rozhovoru a potom musela odísť, nič viac, nič menej.“ Je v tom omnoho viac, no nemám náladu to opäť vyťahovať.

„Mal si vtedy sedemnášť a ona pätnášť, však?“

Rukou si prejdem po tvári. „Nie, obaja sme mali osemnášť.“ Pokrútim hlavou, lebo je zjavne úplne mimo. „To je fuk,“ poviem, keď sa vonku ozve cinkanie zvončekov, ohlasujúce začiatok ďalšej jazdy na saniach pomedzi ihličnany.

Stromová farma Evergreen je tunajšou pýchou. Teda... jednou z nich. Kringle sa nachádza vo výške tritisíc metrov nad morom a je najvyššie položeným mestom v krajine. Vianoce sa tu oslavujú celoročne.

Dobre počujete. Vianoce oslavujeme celý rok.

Šťastná a veselá hudba nikdy neutícha.

Blikajúce svetielka sa nezhasínajú.

A Santa Claus, alias Bob Krampus, pravidelne vykrikuje typické ho-ho-ho zo svojho domu v Parku ozdôb, tiež zvanom mestský park, ktorý má tvar vianočnej slzy.

Budovy postavené v bavorskom štýle, ktoré lemujú Ulicu ozdôb, Čertov súd a Cestu 25, sú nepretržite vyzdobené vencami, svetielkami a čerstvo načuchranými girlandami. Vianočné trhy fungujú celoročne a ponúkajú ručne vyro-

bené produkty pre tých, ktorí hľadajú jedinečný vianočný darček.

Farma Evergreen, ktorú vlastní Maxheimerovci – Maxovi rodičia –, takisto funguje nepretržite. Cez leto sa v nej organizuje sadenie stromčekov, paintball, koncerty kapiel a jej súčasťou je aj zvieracia farma, kde sa návštevníci učia správať sa k zvieratám s rešpektom. Cez sviatky sa tu koná rezanie stromčekov, korčuľovanie, jazdy na saniach, ktoré ťahajú elektrické snežné skútre, mávame tu táboráky a opekajú sa pri nich marshmallows, ďalej kurzy pečenia medovníkov a všetci predajcovia či obchodníci z okolia Skalistých hôr, ktorí majú záujem rozšíriť svoj biznis, prichádzajú práve sem.

Čo sa týka mňa, schovávam sa v stodole, kde sa starám o krásnych a mimoriadne vzácných sobov rodiny Maxheimerovcov. Smrad mi neprekáža. Ani funenie, trasenie parohov či vlhké nosy, hľadajúce pochútky v mojich vreckách. Mám rád samotu aj tvrdú prácu. Rád kydám sobí hnoj, a ak mám byť celkom úprimný, páči sa mi dupotanie ich kopýt.

Nikto okrem Maxa ma neobťažuje ani sa mi nesnaží vyfúknuť prácu, pretože ani jeden z troch súrodencov Maxheimerových netúži robiť to, čo ja. A keďže som čestný člen tejto rodiny, ujal som sa tejto práce s hrdosťou.

Max si prehodí sekeru cez plece, dá si ruku v bok a uprene na mňa pozerá. Max, pravým menom Atlas, ktorý meria niečo vyše stodeväťdesiat centimetrov a je odo mňa o necelé tri centimetre vyšší, je mojím priateľom už od narodenia. Jeho rodičia, Otto a Ida boli najlepšimi priateľmi mojich rodičov. Keď naši pred desiatimi rokmi zomreli, Maxheimerovci si ma vzali pod ochranné krídla. Čo znamená, že Max sa ku mne správa ako k vlastnému bratovi. Inými slovami, nenechá sa opiť rožkom a nedáva si servítku pred ústa.

„Dievča, o ktorom si kedysi sníval, je po neviem koľkých rokoch späť v meste a ty si myslíš, že to nechám len tak a uverím ti, že to s tebou nič nerobí?“ opýta sa.

„Tak po prvé nesníval som o nej. Doprdele, nie som žiaden nešťastne zamilovaný úbožiak. Len som si myslel, že je sexy.“ Nonšalantne myknem plecóm. „To je všetko. Po druhé posledné, čo na začiatku decembra potrebujeme, je narušiteľ.“

„Ako to myslíš?“ opýta sa.

„Vieš, ako to v tomto meste chodí. Už sa rozniesli chýry o tom, že majú prísť. Započul som, ako sa Sherry Conradová zhovára s Thacharym pri obchode o tom, že sestry Taylorové sa vracajú do mesta a čo za problémy tentoraz spôsobia.“

„Problémy?“ Max začudovane zdvihne obočie. „Aké problémy spôsobili v minulosti?“

Pozorne ho sledujem a niekoľkokrát žmurknem, aby som zistil, či nežartuje. „Max, veď si vyrástol v rovnakom meste. Bol si tu, keď Bob Krampus odhalil, že je Santa, aj v roku 2012, keď sme nemali k dispozícii dostatok horúcej čokolády, aj keď spadol jeden z najkrajších vianočných stromčekov v darčekovom obchode. To ony nám priniesli všetku tú smolu.“

Max sa poškriabe na líci. „Hm. Asi mi to nikdy nedošlo, ale už sú predsa staršie. Pravdepodobne sa sem prišli postarať o Cindy. Martha a Mae sa nemôžu hrať na zdravotné sestry večne. Vieš lepšie než ja, že sú ako časovaná bomba.“

Martha a Mae Bawhovierové sú dvojčatá. Bývajú spolu, odkedy si pamätám, a sú mimoriadne všetečné. V kuse niečo blabocú a vyvolávajú tým v meste len zbytočné konflikty. Neustále pchajú nos do vecí, do ktorých ich nič nie je. Našťastie pre mňa, respektíve nanešťastie, bývajú v tej iste slepej ulici ako ja.

„Myslím si, že vnútri sa ideš zo Storeeinho príchodu zblázniť,“ dodá Max.

„Nepáči sa mi a nejdem sa z nej zblázniť,“ poviem. „Ver mi, je tým posledným človekom, ktorého chcem vidieť... hlavne teraz.“

„Prečo práve teraz?“

Tú poslednú časť som vyslovil nahlas nechtiac.

Zvyčajne hovorievam Maxovi všetko. Ako som povedal, je pre mňa v podstate ako brat, no o jednom rozhovore som mu nikdy nepovedal, pretože, nuž, asi preto, že je pre mňa tá spomienka príliš bolestivá.

„Lebo máme hromadu práce,“ odpoviem.

„Hovorí niekto, kto tu vyesdáva na stoličke z devätnásteho storočia a klebetí o dvoch babách, ktoré majú na istý čas bývať v susednom dome?“

„Nemôžem sa porozprávať so svojim najlepším kamošom, kým si brúsi sekeru? Tvoj otec povedal, že mám plné právo si počas práce oddýchnuť.“

Max neveriacky pokrúti hlavou. „Ako myslíš, kamoš.“ Zamieri k dverám stodoly a znovu sa ku mne otočí. „Čo spraviš, keď tie baby prídu do mesta? Zaklopeš na dvere Cindy a opýtaš sa, či nepotrebujú pomôcť? Ponúkneš im, že odhrnieš sneh? Ukážeš im, ako by sa mohli zahriať?“

„Nespravím vôbec nič,“ odpoviem s prísnyim pohľadom. „Nemám v úmysle sa s nimi rozprávať.“

„Tak prečo si s tou témou vôbec začínal?“ pýta sa Max, ako by mi videl do hlavy.

Nemám tušenie, prečo som o tom začal hovoriť, až na to, že odkedy som ich videl vykladať veci z auta, pred očami sa mi neustále premieta obraz toho, ako Storeeine ryšavé vlasy viali vo vetre.

„Aby som ťa varoval,“ zaklamem.

„Pred čím?“ spýta sa Max. „Sestier Taylorových sa nebojím. Nikdy som ich ani len nestretol, keďže sa vždy držali len pri tete. Poznám ich len vďaka tomu, čo si mi o nich porozprával.“

„Nevaroval som ťa pred nimi,“ odpoviem. „Varoval som ťa pred sebou, pretože kým neodídu z mesta, budem nepríjemný.“

„Viac než obvykle?“

Hľadím naňho s kamenným výrazom.

Zasmeje sa. „Dobre vieš, že tvoja sebareflexia a emočná inteligencia sa za tie roky zlepšili.“

To už znie lepšie.

„Ďakujem. A nemusíš sa báť, viem, aký si dolepený z toho, že budeš musieť znášať moje najhoršie a najufrlanejšie ja...“

„Kamoš, tváriš sa, akoby som to už teraz nemusel znášať každý deň.“

Nie som taký stále. Občas sa na niektorého soba aj usmejem. Nedeje sa to často, ale stáva sa to.

„Aby som to uzavrel, nemám v úmysle sa k sestrám Taylorovým ani priblížiť. Tieto Vianoce si budem držať od Storee odstup. Pamätať na moje slová.“

„Podržte mi dvere, prosím,“ ozve sa za mnou ženský hlas, keď vchádzam do bistra u Krampusa, ktoré nevlastní nik iný než Bob Krampus.

Ako držím dvere, vonku zasviští vietor a rozfúka jemný poprašok snehu, ktorý je predzvesťou dlhej a treskúcej zimy.

„Bože môj, to je kosa,“ sťažuje sa neznáma. Stojí za mnou v dlhej čiernej bunde pod kolená, kapucňa lemovaná kožušinou jej zakrýva takmer celú tvár.

„Áno, to bude tou nadmorskou výškou,“ poviem, zatiaľ čo si dáva dole kapucňu.

Doriti.

A hľa, tvár jej lemujú ryšavé vlasy. Keď zdvihne pohľad, zaskočia ma jej nádherné sivé oči, presne tak ako pred rokmi.

Stojí predou mnou Storee Taylorová.

Viem, že to, aby som ju nestretol, bolo vzhľadom na veľkosť tohto mesta len mojím zbožným priáním, ale muselo sa to stať hneď prvý deň? Prečo má vesmír potrebu vytvárať takýto chaos?

Ak by to záviselo odo mňa, počkal by som aspoň týždeň v napätí. Zdá sa, že ten hore netuší, čo robí.

Keď sa nám stretnú pohľady, jemne sa usmeje, na okamih nakloní tvár do strany a podľa výrazu je zrejmé, že sa jej zdám povedomý.

Ubehlo desať rokov, odkedy sme sa videli naposledy, a samozrejme, že som vyrástol... mierne povedané. Už nie som idiot s dlhými vlasmi, padajúcimi do očí. Naučil som sa byť sám sebou, vyspel som a zarástla mi tvár. Nedá sa to celkom nazvať bradou, ale ani strniskom. Je to niečo medzi tým. Vďaka tomu mi nie je zima a zároveň ma nič neškriabe.

Napriek tomu, ako som sa zmenil, ma spoznáva. Musím uznať, že ma to celkom ohromilo...

„Connor, však?“ pýta sa. „Rada ťa vidím.“

Tak nič, na predchádzajúcu vetu zabudnite.

„Cole,“ opravím ju.

„Kôl?“ spýta sa a zvráťí pritom nos.

„Áno, Cole.“

„Aký kôl?“ znovu sa spýta a na tvári sa jej zračí zmätok.

„Cole Black.“

Pozrie sa za mňa, kde stojí ďalší zákazník, a potom opäť na mňa. „Hm... asi ti úplne nerozumiem. Žiadny kôl nevidím.“ Nervózne sa zasmeje. „Si v pohode, Connor?“

„Cole,“ zopakujem a ruky vedľa tela sa mi samovoľne zatnú do pästí.

Vidím, ako sa jej na tvári rozprestrie zdvorilý úsmev a predstieraným výrazom sa snaží zachrániť situáciu, aby nezranila

moje city. „To... je milé.“ Ukáže na jedálny lístok nad pultom. „Ak dovoľíš, musím si rozmyslieť, čo si objednám.“

Mal by som to nechať tak, nech si myslí, že som spadol na hlavu a len trepem dve na tri, hrdosť mi to však nedovolí.

„Volám sa Cole Black a nevyslovuje sa to *kôl*, ale *koul*.“

Znovu na mňa upriami pozornosť a nakloní hlavu do strany, tentoraz doprava. Popri tom si ťuká prstom po brade. „Si si istý?“

„Či som si istý, ako sa volám?“

„Áno... prisahala by som, že si Connor.“ Pohrozí mi prstom. „Ide o miestny žart? Takto si doberáte nováčikov?“

„Nie, prečo by som to robil?“

„Neviem, Connor, prečo v tomto meste celoročne hrá pieseň o tom, ako babičku zrazil sob?“

Typická Storee. Milá. Charizmatická. S nádherným úsmevom, ktorý ukrýva, kým skutočne je.

Pýta sa.

Spochybňuje.

Privádza ma do šialenstva.

„Pretože je to pekná pieseň,“ odpoviem. „Nie je na tom nič zlé.“

„Ale je, keďže tá úbohá babka sa necháva zmasakrovať každý deň. Možno by ste ju mali nechať na pokoji.“

Prekrížim si ruky na hrudi, celým telom sa otočím k nej a spoločne čakáme v rade. *Mám pocit, že máme znovu osemnásť.* „Možno sa to tej babke páči, to ti nenapadlo?“

„Čo sa týka úchyliet, nie som žiaden nováčik, ale to, že niekoho zrazí sob, nie je zábavná úchylka. Nazýva sa to smrť.“

„Možno sa túlala snehom, lebo chcela, aby ju prešiel. Dedko nesmútil ani sekundu. Hneď sa vrátil k pozeraniu futbalu a hraniu kariet, a jedine to mi pripadá nanajvyš zvláštne.“

„Chceš mi povedať, že stará pani chcela, aby ju sob trafil kopytom do hlavy?“ spýta sa a taktiež si prekríži ruky.

„Dôkazy neklamú.“

„Dobre, ak sa tá osemdesiatročná pani túlala snehovou búrkou, hľadajúc svoje lieky, pretože chcela ujsť pred neschopným mužom a bola preto ochotná hoci aj zomrieť, prečo tu tá pieseň hrá stále dookola a oslavuje jej skon?“

Nadvihne bradu, presvedčená o tom, že ma dostala. Na tvári sa jej zjaví víťazoslávny výraz a myká jej kútikmi úst.

Zatnem sánku a snažím sa prísť na pádne vysvetlenie toho, prečo v meste tú pieseň stále púšťajú, ibaže mi nič nenapadne a jej úškrn sa rozširuje.

Práve o tomto hovorím.

Vie presne, ako sa mi dostať pod kožu.

Je to tak, odkedy prvýkrát prišla do nášho mestečka. V tom čase sme obaja mali osem rokov. Cindy napadlo, že by sme si mohli spoločne postaviť snehuliaka, keďže sme v rovnakom veku. Storee ho chcela postaviť podľa seba, pretože si myslela, že to vie najlepšie – typická Kalifornčanka –, a ja som ho chcel postaviť na základe prechádzajúcich skúseností so snehom. Dopadlo to tak, že sme sa posekali.

Pohádali sme sa.

A je to tak doteraz.

Iste... boli chvíle, keď sme sa nehašterili a nehádali. Keď sme sa na mojej verande bavili o všetkom a o ničom. Išlo o tiché, krátke, no zároveň skutočné okamihy, keď sa mi podarilo lepšie ju spoznať. No len čo sme sa znovu stretli, opäť sme sa len hádali.

Bez prestania.

„Myslela som si, Connor.“ Znovu upriami pohľad na jedálny lístok.

„Volám sa Cole,“ precedím cez zuby.

„Iste, Cole.“ Venuje mi úškrn. Vtom pohľadom zabľúdi na moje zablatené čižmy, obnosené džínsy, čierno-modrú flane-

lovú košeľu, až sa mi nakoniec znovu pozrie do očí. „Cole... si náš sused, však?“

„Dobre vieš, kto som. Nezahrávaj sa so mnou, Storee.“

„Vidím, že si mrzutý ako obvykle,“ poznamená s úšklabkom. Ten hovorí za všetko. Celý čas vedela, kto som. „No si akýsi vyšší.“

Snažiac sa skryť frustráciu, poviem, „To je súčasťou starnutia.“

„Máš... širšie ramená.“ Ukáže na moju hrud'. „Viac svalov.“ Ona fakt povie hocičo, čo jej príde na rozum?

„Áno, keď pracuješ na farme, tak ti rastú svaly.“

Mierne sa ku mne nakloní a skúma mi tvár. „A zarástol si.“

„Vzhľadom na to, že mám skoro tridsať a žijem v chladnejšom podnebí, je to samozrejmosť.“

Pomaly prikývne. „Gratulujem, že si vyrástol.“

„Vďaka. Gratulujem, že si stále rovnako otravná, ako si pamätám.“

Šokovane otvorí ústa. „Tak to od teba bolo škaredé. Ja ti pochválím svaly, o ktorých si pred piatimi rokmi ani nechyro...“

„... pred desiatimi,“ opravím ju.

„To je fuk, tak desiatimi. A ty mi na oplátku povieš, že som otravná. To má byť privítanie?“

„Nesnažil som sa ťa privítať,“ poviem.

„A čo naše susedské vzťahy?“ spýta sa, zatiaľ čo sa posúva-me v rade.

„Žiadne nemáme.“

„Ale mal by si sa o to snažiť,“ odpovie. „Istý čas tu pobudnem a myslím si, že by bolo najlepšie, keby sme spolunažívali v harmónii, ty nie?“

„Nebývame v rovnakom dome, takže nemám dôvod s tebou interagovať.“

„No teda!“ povie a založí si ruku na páse. „Tvárila som sa síce, že si nepamätám, ako sa voláš, no nemusíš byť taký protivný. Pamätaj, že som ti pochválila svaly.“

Prevrátim oči. „Naozaj si myslíš, že som taký nafúkanec?“

„Nie, ale myslela som si, že ti to polichotí po tom, ako som ťa nazvala Connor.“ Žmurkne na mňa.

„Nemám záujem o tvoje lichôtky.“

„A o čo máš záujem?“ opýta sa.

Znovu som jej sadol na lep. Presne takto to vždy dopadne. Vtiahne ma do rozhovoru, spochybňuje ma a skôr než sa nazdám, idem vyskočiť z kože.

„Myslím, že pre nás oboch bude najlepšie, ak sa vôbec nebudeme baviť.“

Mykne plecami. „V pohode.“ Znovu upriami pozornosť na jedálny lístok a ja urobím to isté.

Nastane ticho.

Pokiaľ sa budeme ignorovať, všetko bude v poriadku.

„Len aby si vedel, nechcela som znieť protivne či povýšenecky. Myslela som si, že si spolu môžeme trochu zažartovať. Preto som ťa nazvala Connor.“

„Len aby si vedela,“ zopakujem po nej, „je mi to úplne ukradnuté.“

„Neviem... nezdalo sa mi, že by ti to bolo úplne ukradnuté.“

Vrhnem na ňu letmý pohľad. „Nerozprávame sa spolu, zabudla si?“

„Jasné, chápem, len som mala potrebu vyčistiť medzi nami vzduch. Nechcela som, aby si si myslel, že som prišla do mesta, aby som ti narušila tvoj mrzutý pokoj.“

„Mrzutý“ si si mohla odpustiť.“

„Pripadalo mi to adekvátne.“

„Ale nie je.“ Ale je. „Vráťme sa k tomu, že sa spolu nerozprávame.“

„Lepšie by som to nepovedala,“ odpovie, strčí si ruky do vreciek a začne ma ignorovať. Presne ako to mám rád.

Znovu medzi nami nastane ticho a pomaly sa posúvame v rade.

Rodina Krampusovcov – ktorá má najmenej dvadsať členov a každý z nich má v meste svoj biznis – má pod palcom aj toto bistro. Stoja za pultom, vybavujú objednávky, kričia na seba, pretože inak medzi sebou komunikovať nevedia, a plieskajú objednávky na pult, aby si ich zákazníci mohli vyzdvihnúť.

„Čo si dám, čo si dám?“ mumle si Storee popod nos.

Nevšímam si ju a sústredím sa na jediná položku na jedálnom lístku, na ktorej mi záleží... kurací sendvič. Je ako z iného sveta.

Chrumkavá kôrka.

Nezameniteľná omáčka.

Chlieb je zapečený akurát dosť na to, aby sa v ňom roztopil syr.

Je to ako bozk od šéfkuchára.

Presne to po ťažkom dni potrebujem.

„Taliansky sendvič? Nie, teta Cindy bude chcieť polievku. Aj ja si dám? Aspoň by ma trochu zahriala.“

Zatnem sánku, jej hlasné myšlienkové pochody mi lezú na nervy. Vyzerá to, akoby sa ma snažila vyprovokovať k rozhovoru. Neskočím jej na to.

„Taran polievky nemusí, vezmem jej tuniakový sendvič? Nie, ten smrad neznášam, kúpim syrový...“

Bodaj by si Taran dala tuniaka.

„No nemusí ani šunku a syr.“ Cítim, ako sa ku mne približuje. „Ty si čo dávaš?“

Sťažka si povzdychnem. „Kurací sendvič.“

„Veru by som tipovala, že jedávaš veľa mäsa.“

Neobťažujem sa to komentovať, pretože nemám záujem sa s ňou baviť. Namiesto toho sa pohojdávam na chodidlách a v duchu nadávam na toto ročné obdobie, keď sem prúdia haldy turistov a bránia mi vychutnať si obľúbený sendvič po tom, ako som sa celý deň staral o soby.

„Keďže sa ti podarilo tak vyrásť.“

„Čo?“ spýtam sa.

„Mäso. Svaly. Súvisia spolu. Viac bielkovín znamená viac svalov. Ibaže by si bral nejaké výživové doplnky. Berieš niečo, Connor?“

„Cole,“ pripomeniem jej a pomaly strácam trpezlivosť.

„Dokelu, prepáč.“ Zachichoce sa. „Akosi toho Connora neviem dostať z hlavy. Ale ešte si mi nepovedal, či berieš nejaké výživové doplnky.“

„Snažím sa s tebou nerozprávať, zabudla si?“

„Iste... jasné. Nebola som si istá, či ti z toho trápneho ticha nenaskočili po tele zimomriavky tak ako mne, no zjavne nie. Budem tu teda len tak stáť a držať jazyk za zubami.“

„Ďakujem,“ poviem a konečne mám pocit, že sme to uzavreli.

Čo sa musí stať, aby to Storee pochopila? Najlepšie bude, keď sa budeme jeden druhému vyhýbať. Z nášho stretávania nič dobré nevzájde.

Užívam si pokoj a sústredím sa na to, ako si večer zjem sendvič pred telkou a pustím si najnovšiu časť...

„Čo si robil posledných šesť rokov, čo som ťa nevidela?“ opýta sa Storee a znovu preruší ticho. Keď sa na ňu pozriem, tak dodá: „Je to šesť rokov, však? Už si to presne nepamätám. Počkaj, mám pocit, že si povedal desať. Áno, desať.“

„Storee, prestaň sa so mnou baviť.“

„Nemôžem.“ Mykne plecom.

„Áno, môžeš. Rozhodla si sa, že nechceš,“ odpoviem a už toho začínam mať plné zuby.

„Nie, skrátka sa nedokážem vyrovnáť s trápnyim tichom, mám neustále nutkanie vyplniť ho neznmyslami a to sa deje aj teraz. Takže... čo máš nové?“

„Nič,“ odpoviem, otočím sa druhým smerom a strčím si ruky do vreciek. Kútikom oka vidím, ako sa postavila tesne

za mňa a nazerá mi cez plece. „Za desať rokov sa v tvojom živote nič neudialo? Tomu hovorím strata času.“

„Nechaj ma na pokoji,“ poviem.

„Je to ťažké.“

„Snaž sa.“

„Snažím, ver mi. Už som v sebe potlačila asi dvadsať otázok.“

„Takže mám byť vďačný?“

„Veľmi,“ odpovie. „Čo keby si mi porozprával o tom, ako sa ti vďaka kuraciemu sendviču roztancujú chuťové poháriky?“

„Nie.“

„Môže za to syr?“

„Nechaj ma tak.“

„Omáčka?“

„Storee...“

„Kuracie?“

„Pre boha živého,“ poviem a otočím sa k nej.

Usmeje sa na mňa. „Prepáč, ale ako som povedala, je pre mňa náročné mlčať.“

„Tak ti to teda uľahčím.“ Vystúpim z radu a snažím sa pri tom ignorovať nesmiernu chuť na kurací sendvič a skutočnosť, že sa budem musieť uspokojiť so zvyškami z chladničky. „Odídem.“

„A čo tvoj sendvič?“

„Nestojí mi za to,“ odvetím.

„Dobre, ale nie že zmeníš názor, nebudem ti držať miesto v rade. Ak odídeš, prídeš oň.“

„Som si toho vedomý.“ Otvorím dvere a oslobodím sa od jej otravnej prítomnosti.

Ak to pôjde takto ďalej, budú to sakramentsky dlhé sviatky.